

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Ideiglenes fordítás – Testo provvisorio)

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 2015. szeptember 26.

„Egy új korszak felé. Kölcsönös szeretet a népek között”

KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

Ferenc pápa (spanyolul): A háború az összes jog tagadása és drámai támadás a környezet ellen. Ha hiteles, átfogó emberi fejlődést kívánunk lehetővé tenni mindenkinek, akkor fáradhatatlanul folytatnunk kell elköteleződésünket amellet, hogy elkerüljük a háborút a nemzetek és népek között.

Antonella Bianco: Erőteljes, egyértelmű szavak ezek, és határozott, konkrét odaadásra sürgetnek... Az ENSZ-ben hangzottak el, azon a helyen, mely azért született, hogy az államok közötti testvériség jelképe legyen. A pápa a nemzetközi közösség és az államok felelőseihez fordult, ugyanakkor személyesen mindannyiunkhoz is szól.

Nagy üdvözet nektek, akik az egész világról figyelemmel kíséritek a collegamentót!

Én Antonella vagyok, olasz, és az Új Emberiség titkárságában dolgozom.

Amint látjátok, itt vagyunk a Fokoláre Mozgalom nemzetközi központjának parkjában, Rocca di Papaban. Azért vagyunk itt, mert ahogy már hallottatok róla, az immár történelmi collegamentós termet átépítik. De a számítógépeink működnek, és a mobiltelefonjaink is: ezért ha szeretnétek, elküldhetitek véleményeiteket, üdvözleteiteket SMS-ben a képernyőn kivetített számon: 00 39 3428730175, e-mail-ben: collegamentoCH@focolare.org, vagy leírhatjátok facebookon: Collegamento Ch, a képernyőn látható címeiken.

Kezdjük azonnal a világszerte utunkat, de már is elmondhatom, hogy a kezdés előtt megérkezett az első SMS Philadelphiából, az Egyesült Államokból. Azt írják: „Üdvözlünk benneteket a családok philadelphiai világtalálkozójáról. Több mint két millióan vagyunk az egész világról, és várjuk Ferenc pápát a családok fesztiváljára a híres Művészeti Múzeum előtti parkban. Rengeteg látogató megfordult a Fokoláre Mozgalom standjánál. Nagyra értékelték, hogy a Mozgalom micsoda ajándékot jelent az Egyház és a világ számára. Rylko bíboros is odajött. Sziasztok! Jo, Mary, Katy és Kevin, és mindannyian, akik a rendezvény előkészítésén dolgoztunk.

Antonella: Sziasztok! Mi is üdvözlünk titeket! (Taps)

KUBÁBÓL

Antonella: Ferenc pápa Kubában kezdte a mostani, fontos útját. Nézzük, mit küldtek röviddel ezelőtt az ottani barátaink.

Rolando Halley (spanyolul): *Üdvözlünk mindenkit Kubából! Most élünk négy intenzív napot Ferenc pápával. A kegyelem időszaka volt! Népünk, a vezetőktől a gyerekekig valóban mennyei üzenetet hallott.*

A pápa arról beszélt, hogy testvérként éljünk az irgalmasságban, legyünk közel a nélkülözőkhöz, és senkit ne hagyjunk figyelmen kívül.

Azt is mondta, hogy ha messzire akarunk jutni, együtt kell haladnunk. Ehhez párbeszédre van szükség, hogy megtaláljuk azt, ami egyesít minket, és azt is, amiben különbözünk.

Kubában mindenki a pápáról beszél! Ezzel az örömmel szeretnénk jelen lenni közöttetek, azoknak a gyermekeknek a bizalmával, akik Máriára lettek bízva.

INDIÁBÓL

Antonella: Köszönjük! Üdvözlünk mindnyájatokat Kubában, akik figyelemmel kísérték minket!

Most pedig menjünk Indiába, egész pontosan Sironj-ba, India szívébe. Ott tegnap szenteltek fel egy templomot. Ez az első, melynek védőszentje Chiara Luce Badano. Jelen voltak Chiara Luce szülei is, Maria Teresa és Ruggero, akik elküldték üdvözetüket.

Doni (fokolarina): *Most szentelték fel ezt a templomot, melyet Boldog Chiara Badano oltalmába ajánlottak. Nagyon megható pillanat volt, gondolom, a szüleinek még inkább. Most átadom a szót édesanyjának, Maria Teresának. Elmondja, mit jelentett számára.*

Maria Teresa Badano: *Igen, ahogy már te is mondtad, most jövünk ki a szentmiséről, a templomszentelésről, és szeretnénk így élőben kifejezni, mennyire örülünk, mert szavakkal elmondhatatlan. Csodálatos, megható. Hálát adunk Istennek ezért a sokadik ajándékért, amiben részesített minket, és ha megengeditek, szeretnénk Chiara Lubichnak is köszönetet mondani.*

LOPPIANO LAB

Antonella: Sziasztok! Mi köszönjük nektek. Megtudtuk, hogy szintén tegnap Pompejben, Dél-Olaszországban Chiara Lucéről neveztek el egy közösséget, mely mozgássérült gyerekekkel foglalkozik. Most pedig kapcsoljuk Loppianót, ahol ötödször kerül megrendezésre a LoppianoLab. Vonalban kellene, hogy legyen Aurelio Molé. Itt vagy, Aurelio?:

Aurelio Molé: Igen. Ciao Antonella, köszönjük! Nagy üdvözet mindenkinek Loppianóból, ahol lassan véget ér az idej, lelkesítő LoppianoLab. Több mint 2000-en vettek részt, minden teremtszűfolásig megtelt, és az idej év témája: „A félelmen túl”. LoppianoLab szeretne túllépni a félelmen a személyes és a társadalmi kapcsolatok szilárd hálójával, hogy projekteket dolgozzon ki, akciókat koordináljon, és építő módon gondolkodjon. Épp most fejeződik be a fő szekció, amit az aktív állampolgárságnak, a párbeszéd kultúrájának, és a Közösségi Gazdaságnak szenteltek. Nagyon sok hozzáértő és neves vendég vett részt.

Itt van velünk Steni Di Piazza, a MEC, a „Mikro-hitel a civil és a közösségi gazdaságért” nevő cég elnöke, akitől azt kérdezzük: Muhammad Yunus, a híres mikro-hitel bankár azt mondta, hogy a bank a gazdagoknak kölcsönöz, a mikro-hitel pedig a szegényeknek. Mit jelent ez?

Steni Di Piazza: Azt, hogy a mai bankok, különösen az egyre csökkenő kamatokkal inkább a gazdagoknak adnak kölcsön, mert nyilvánvalóan sokkal jobban profitálnak. Másrésztől értik, hogy, valószínűleg a származék is profitál, és ha kis összegeket hiteleznek, nincs semmiféle nyereség. Ezért a mikro-hitel látja kárát; ahhoz, hogy mikro-hitelhez lehessen jutni, az olasz parlament kibocsátotta a banktörvény 111-es cikkelyét, mely megadja a mikro-hitelt kibocsátó kisebb bankok létesítésének lehetőségét.

Ezért tavaly elindítottunk itt, Loppianóban a fiatalokkal együtt egy kihívást, és azt mondtuk: „Az olasz parlament megadja ezt a lehetőséget. Vajon létre tudunk-e hozni egy mikro-hitel bankot? Jövőre találkozunk”, vagyis az idén. Az idén pedig azt mondtuk: létrehoztuk. Június 5-én megalapítottuk a MEC-et (Mikro-hitel a civil és közösségi gazdaságért), és ma segíteni tudjuk a kisebbeket, a fiatalokat, akik szeretnének vállalkozást indítani, munkát biztosítani, sőt, ez az intézmény ma köteles a kölcsön ideje alatt segíteni a fiatalokat, hogy a kisvállalkozások ne menjenek csődbe azonnal, hanem lassan-lassan növekedjenek, nagy vállalkozássá váljanak, és a civil és közösségi gazdaság kultúráját építsék velünk együtt.

Aurelio Molé: Tudjuk, hogy sok jó kezdeményezés indult már el! Ennyit Loppianóból. Tiéd a szó, Antonella.

Antonella: Köszönjük, Aurelio! További jó munkát a LoppianoLabon!

MEXIKÓBÓL

Antonella: És most a loppianói városkából menjünk az „El Diamante” városkába, Acatzingoba, a mexikói Puebla tartományba. Minden jót kívánunk nekik, mert nemrég ünnepelték a városka fennállásának 25. évfordulóját. Elküldték üdvözlötüket, nézzük meg:

Mauro: *Augusztus 22-én ünnepeltük az El Diamante Máriapoli 25. évfordulóját. Közel 750-en jöttek el.*

Regina: *Kivételes alkalom volt, hogy hálát adjunk Istennek és megköszönjük mindenkinek, akik az évek során az életüket adták ezért a szép városkáért.*

Mauro: *Azzal kezdtük az ünnepet, hogy lelepleztünk egy emléktáblát. Aztán egy rövid időt a teremben töltöttünk, hogy végigtekintsük a történetünket. Sok olyan mozzanatot fedeztünk fel, amikor Isten közbelépett a történelemben.*

Regina: Majd ünnepélyes hálaadó szentmise következett. A felajánlás alatt a környékbeli családok ajándékoztak oda mindent, ami a liturgiához szükséges. A végén pedig az ünnepre került sor. El sem tudjátok képzelni, mennyi gondviselés érkezett – mindenféle –. Ez lehetővé tette, hogy a helyi szokások szerint ünnepeljünk.

Mauro: sokan több év múltán tértek vissza a városkába, és nagyon elcsodálóztak, hogy mennyi változáson ment keresztül. És sorolhatnánk a sok üdvözetet, ami azoktól érkezett, akik az évek során megfordultak itt és segítettek a templom felépítésében. Fényképek, üdvözetek, és sok szép emlék felidézésével. (ének)

Antonella: Köszönjük az El Diamante Máriapoli lakóinak! (Taps)

MÁRIAPOLI

A NAGY HÓDÍTÁS

Antonella: A Máriapoli, Mária városa, melynek egyetlen törvénye van, a kölcsönös szeretet. 1949-ben született, szinte véletlenszerűen, a trentói hegyekben, Primiero völgyében. Most visszatértünk oda, a hegyekbe, és felfedeztük, hogy az egyik csúcsa a Máriapoli nevet viseli, egész pontosan: „Campanile Mariapoli” (Máriapoli tornya). Sandra volt az idegenvezetőnk, annak a hegymászonak az unokája, aki 1959-ben egy barátjával együtt először jutott fel arra a csúcsra.

(zene)

Sandra (trentói-primiériói tájszólás): 1949 és 59 között Chiara Lubich sokakkal együtt eljött a primiero völgyekbe nyaralni. Mondhatni, különleges, alternatív nyaralások voltak. Később Máriapolinak nevezték el.

A nagyapám megismerte ezeket az embereket. Őt Michele Gadenznek hívták, de úgy ismerték inkább, hogy „Micel”. Nagyon aktív hegymászó volt, sok ösvényt alakított ki a Pale hegyen.

Egyik nap, híres barátjával, Tullio Bonattal - te is tonadicoi vagy -, elhatározták, hogy felmásznak egy sziklára, amelyet még senki nem mászott meg, és még neve sem volt, egész pontosan a Pala della Madonna mellett. Ezt a sziklát úgy nevezték el, hogy CAMPANILE MARIAPOLI. Most, ahogy a „Pale di San Martino” térképét nézzük, látjuk, hogy megmaradt a Campanile Mariapoli név.

Tullio, emlékszel erre a kalandra a Campanile Mariapoli csúcsán, Micel nagyapával együtt? Miért határozátok el, hogy ezt a nevet adjátok neki?

Tullio (trentói-primiériói tájszólás): Olykor egy-egy új helyre mentünk hegyet mászni. Nagyapád, Micel, azért gondolta ki ezt a nevet, hogy „Campanile Mariapoli”, mert Máriapoli volt Primieron.

Sandra: Elmeséled, hogy is volt ez a hegymászás?

Tullio: *A Treviso turistaháztól kell elindulni. Felmegyünk a Forcella delle mughe-n. Balra fordulunk, és a második szikla, a magasabbik a Campanile Mariapoli. 4 kötélhossz mind a kettő. Szépek voltak!*

Sandra: *Most pedig, kedves Tullio, köszönj el, és fejezd ki jókívánságaidat...*

Tullio: *Jókívánságaim a Máriapolinak?*

Természetesen. Nagyon örülök, hogy sok év után interjút készítettetek velem. Látszik, hogy valaki még emlékszik erre!

MÁRIAPOLI ALGÉRIÁBAN, BANGKOKBAN (THAIFÖLD ÉS MÁS ORSZÁGOK SZÁMÁRA) ÉS WALLISBAN

Antonella: *Ahogy látjátok, most itt vagyunk a Fokoláre Mozgalom központjának egyik termében. (Taps) Üdvözljük az itt jelenlévőket, különösen a zónafelelősöket, akik az egész világról érkeztek, és itt töltik ezeket a napokat.*

Elmondhatjuk, hogy ezek a Máriapolik Valle di Primieroból aztán mindenütt megsokszorozódtak a világon. Az idén több mint százat tartottak világszerte. Most ismerjünk meg közelebbről hármat.

Algéria

Algériában az idei Máriapolin a családok többen voltak az eddiginél. Jöttek Tunéziából, Marokkóból és a Szaharából is. A 150 résztvevő több mint fele fiatal volt, ők a gen barátaikkal érkeztek. A Máriapoli öt napja nagy örömmel és meghatottsággal ért véget. Egységet és sok kegyelmet tapasztalt meg ez a muszlim nép, mely érzi, hogy a hitét Chiara karizmájának fénye világítja meg.

Bangkok

A thaiföldi Máriapolinak az ország ősi fővárosa, Ayutthaya adott otthont, ahol a környező országokból is részt vettek: az ázsiai kultúrák expója volt ez. A vendégek között jelen volt néhány püspök, és egy buddhista szerzetes a tanítványaival együtt. A Máriapoli a kölcsönös szeretet szövetségével zárult. Ezt egy karkötő szimbolizálta, amit egymás karjára kötöttek.

Wallis (egy rész franciául)

Polinéziában, a Csendes-óceánon, hét napos Máriapolira került sor a Wallis és Futuna szigetek 75 lakójával és nyolc francia fiattal, akik kifejezetten erre az eseményre érkeztek. Mottója: „Építsük a testvériséget”. A fiatalok programjának célja, hogy felfedezzék a dolgok isteni értelmét: a szentségekben, a természetben, a kapcsolatokban. Egy játékot is szerveztek a generációk között, mely lehetővé tette a gyerekeknek és a felnőtteknek, hogy együtt legyenek.

ARGENTÍNA

Antonella: Megszüntetnek egy fokolárt, egy másik más városba költözik... sokan átélik ezt a tapasztalatot a világ különböző részein. Nézzük, milyen ötlete támadt három paranai gennek Argentínában.

Silvio (spanyolul): Sziasztok! Pablo, Ivan és Silvio vagyunk, paranai genek Argentínából. Gen-lakásban lakunk, mely akkor nyílt meg, amikor tavaly a városunkban megszüntették a férfifokolárt. Nagy fájdalom volt, mert a fokolárt a köztünk lévő Jézus tabernákulumának tekintetjük. Nem akartunk megállni ennél a fájdalomnál, ezért belevetettük magunkat, hogy továbbadjuk az Ideált, és a fokolár ott van mindegyikünkben.

Pablo (spanyolul): Néhány hónap múlva felmerült az ötlet, hogy nyithatnánk egy gen-lakást, ami az Ideál kisugárzásának helye lehet, különösen az új nemzedékek számára. Ezért azt a nevet választottuk, hogy ELETTO, akiben konkrét tanúságtevőt láttunk ahhoz, hogy az életünket adjuk a fiatalokért. Ezért felvállaltuk, hogy gen3 és gen4 asszisztensek leszünk.

Ivan (spanyolul): Március 20-án kibéreltünk egy kisebb házat, elég messze a városközponttól. Ez egy kihívás, mert messze van az egyetemtől, de kezdettől fogva éreztük Isten szeretetét, ami megnyilvánult a konkrét segítségben, nem csak az egész Mű, hanem a szomszédok részéről is, akik főztek nekünk, és kölcsönadták az áramot az elején, amikor nem volt se gázunk, se villanyunk.

Egyszer egy mély tapasztalatot éltünk egy gen3-mal egy gen4 találkozó alatt. Elhozta az öccsét a találkozóra, és azonnal kilépett önmagából, hogy segítsen nekem. Utána elmesélte, hogy az a pillanat segítette őt, hogy újra elkezdje élni az Ideált.

Pablo (spanyolul): Amikor sikerült a gen-lakásban elrendeződni, átgondoltuk, hogyan adhatnánk tovább Eletto életét. Láttuk, hogy minden halad előre, különösen a fiatalokkal. A gen3-ak itt töltöttek néhány napot, a gen4-ek kéthetente jönnek, aztán a városunk genjei és a Fiatalok az Egyesült Világért.... Érezzük, hogy Eletto velünk van.

Ivan (spanyolul): Igazi ajándék, hogy élhetjük az egység tapasztalatot a tanulás, a munka közepette, és növekszünk az Ideálban, megosztunk egymással minden örömet és az elhagyott Jézussal megélt találkozásainkat. Jézust látjuk minden fiatalban, aki a gen-lakásba jön, és a legjobbat várja tőlünk akkor is, ha újra kell kezdenünk. Kétségtelen, hogy Eletto vezet bennünket, és velünk van az utunkon, hogy az „Aranyszabály” élésével az Ideált adjuk tovább.

Szeretnénk biztosítani benneteket az egységünkről, és együtt élünk az egész Művel!

Mind: Sziasztok!

(Taps)

Antonella: Sziasztok, Pablo, Ivan és Silvio! Köszönjük! Üdvözlünk benneteket, és a többi gent is! Tudjuk, hogy együtt vesztek részt a kollegamentón O'Higginsben.

AZ „AHOGY” TESZ KÜLÖNBSÉGET!

Antonella: Egy fájdalmas tapasztalatot, mint a betegséget, úgy is megélhetjük, mint szerencsétlenséget, vagy mint egy lehetséges új kalandot. Most hallgassuk meg Caitlin, egy texasi lány történetét.

Felirat – először csak angolul: Caitlin Rowley 16 éves Houston, Texas / Íme, a családja, / az édesanyja, édesapja / és a testvére, Chandler / A kihívások nem újak Caitlin számára. / Nézzük, hogy nézett szembe az egyikkel.

Caitlin Rowley: 14 éves voltam, amikor megállapították, hogy Crohn-szindrómám van. Ez olyan betegség, hogy a bél begyullad és „haragra lobban”. Nehéz volt elfogadni a diagnózist, de nem tudtam, hogy ennél még nagyobb vihar közeledik. Pár hónappal később súlyos komplikációk léptek fel és kórházba kerültem, több hónapig intenzív osztályon voltam. Nagyon gyenge voltam és szenvedtem, de tudtam, hogy Istennek terve van velem, és rábíztam magam, akkor is, ha nehéz volt. Elhatároztam, hogy jó mederbe terelem azt az erőt és fényt, ami ebből a tapasztalatból fakadhat. Szívesen fogalmazok úgy, hogy a hozzáállás tesz különbséget a balsors és a kaland között. Rájöttem, hogy ha hagyom, hogy Isten fénye és szeretete sugározzon belőlem, mások is erőt meríthetnek ebből, főleg a családom tagjai. A családomért voltam ott, mint erős oszlop, akkor is, amikor szenvedtem, mert láttam, hogy ők is szenvednek. Ahogy történni szokott, Isten szeretete növekedett, terjedt, és a kórházi dolgozókhoz is eljutott. Ápolók és orvosok odajöttek, hogy velem legyenek csak úgy, nem kötelességből. Kitettem az ajtóra néhány szentírási idézetet és más kedvenc mondatokat. Azon igyekeztem, hogy a szobám otthonos legyen, ahol az emberek érezhetik Jézus jelenlétét a fájdalom és a szenvedés pillanataiban is. Mennyi pozitív dolog merült fel! Most már mélyebb a hitem, a családom összetartóbb, és valóban másképp látom a világot. Ezért hálás vagyok a szenvedésért. Bár nehéz kimondani, de nagyon hálás vagyok, hogy ez velem történt. Tudom, ez csak a kezdete annak, amit ez a tapasztalat nyújt... de Istennek megvan a terve!

Antonella: Köszönjük, Caitlin! Tudjuk, hogy figyelemmel kísérsz bennünket a testvéreddel. Nagy ölelés mindnyájunktól! (Taps)

HÍREK A VILÁGBÓL: TRAGÉDIÁK ÉS ELKÖTELEZŐDÉS AZ EGYSÉGÉRT ÉS A BÉKÉÉRT

24 ÓRA ALATT 4000-EN

Antonella: A mostani kollegamentón is szeretnénk beszélni a világon létező sok konfliktusról, melyekről a hírek gyakran megfélemeznek...: Jemen, Közép-afrikai Köztársaság, Burundi, Dél-Szudán, Szomália... csakhogy néhányat említsünk. És az is, amit egészen mostanáig lélegzetvisszafojtva kísértünk figyelemmel Kolumbia és Venezuela között...

Az ENSZ Menekültügyi Főbizottságának becslése szerint 2014 végére 59 és fél millióan kényszerültek menekülésre: a háborúk, a különböző konfliktusok és üldöztetések okozta kényszerű migrációk miatt. Számuk egyre növekszik.

Most hallgassunk meg két történetet Szicíliából, Olaszország legdélibb részéről.

(zene)

Francesca Cabibbo, újságíró: indiai, pakisztáni, nigériai, gambiai fiatalok történetéről van szó. Muzulmán, keresztény és hindu vallásúak. Migránsok, akik csónakon kelnek át a tengeren, és a hullámok között küzdenek az életükért. Valaki itt kapott közülük szállást Chiaramonte Gulfiban, ahol néhány szövetkezet, a gulfi-i Miasszonyunk, és a FO.CO projekteket indított el a menedéket kérők befogadására.

Flavia Cerino, ügyvéd: Szicíliában tragikus a helyzet, mert csónakszámra érkeznek ezek az emberek, tehát nagyon veszélyes a helyzet. Hónapról hónapra növekszik a számuk. Valamikor minden nap jelentést kapunk az érkezésükről. 24 óra leforgása alatt 4000 embernek nyújtottak segítséget.

(zene)

Pakisztáni fiú (angolul): Keresztény családból származom, Pakisztánban a lakosság 2%-a keresztény. 2014 novemberében hagytam el a hazámat, és Törökországon, Horvátországon keresztül érkeztem ide, Olaszországba. Nagyon nehéz volt otthagyni Pakisztánt, azt a helyet, ahol születtem, nevelkedtem, tanultam. A testvéreim ott maradtak, a szüleim meghaltak, tényleg nagyon nehéz volt. Amikor nekivágtam, nem tudtam, megérkezem-e valaha. Megtörténik, hogy valakit ki is végeznek útközben. Teli voltam félelemmel, fenyegető veszéllyel. Most már jobb egy kicsit a helyzet, tanulom a nyelvet, és ha lenne munkalehetőség, jobb lenne. Meglátjuk, mit hoz a sors. Én nagyon bizakodom.

Antonella: Ezek az utazások, melyek során a reményt keresik, akár évekig is elhúzódhatnak ezerféle veszély közepette.

Nigériai fiatal (angolul): Nigériából jövök, problémáim adódtak egy Black Us nevű csoporttal ott, Nigériában. El kellett hagynom az országot, mert fenyegettek, hogy kivégeznek. Az állomáson ültem, amikor megláttam három vagy négy nigériait. Az egyikük azt mondta: „Mi segíthetünk neked”. Átmentünk Beninből Nigerbe és öt napot töltöttünk a sivatagban.

Amikor Tripoliba érkeztem, jött egy csoport autóval, lövöldözni kezdtek, csuklyát tettek a fejemre, megfogtak és elvittek az autójukkal. Júliustól novemberig fogva tartottak, aztán sikerült megszöknöm. 8-an voltunk. Valamikor bejöttek a szobába, ahova bezártak minket, és kivittek, hogy fegyvereket rakodjunk le. Tudtam, hogy fegyverekről van szó, meg bombákról, mert mondták, hogy „ha valamit rosszul csináltok, felrobbanhatnak a bombák, és végetek lesz”. Félttem, elhatároztam, hogy megszökök, mert ha tovább folytatom, meghalok. Azt mondtam: „ha túléltem, túléltem, ha meghalok, meghalok”.

Átugrottunk a kerítésen, ahol dolgoztunk. Az egyikük meglátott minket és lövöldözni kezdett. Nyolcunk közül négyen meghaltak az úton. Mi tovább futottunk, és elérkeztünk egy

helyre, ahol állattenyésztéssel foglalkoztak. Odajött hozzánk a gazdaság tulajdonosa. Nagyon féltem, menekülni akartam, de ő azt mondta: „ne aggódj”, arabul beszélt, és én féltem. Egyik éjjel azt mondta: „szálljatok be az autóba”, de a csomagtartóba, ne az ülésre. Elvitt 30 km-rel odébb, a lakott területtől távol. Megcsapott a tenger szele. Ahogy megálltunk, azt mondta: „szálljatok be a csónakba”. Majd más csoportokat is hoztak. Elindult a bárka, és napokat töltöttünk a tengeren. Rosszul voltam, hánytam, és a többiek azt mondták, haldoklom. A csónakban sírtak, mindenki sírt.

Felálltam, körülnéztem a tengeren, nem tudtam, mit tegyek. Elkezdtem imádkozni, elénekeltem egy dalt, és amikor befejeztem, láttam, hogy jönnek a parti őrök és mentőmellényt dobáltak a csónakunkra. Kapkodtak a mentőmellényért, és amikor kiszállították a többieket, én ülve maradtam a csónakon. Amikor mindenki kiszállt, értem is odajött valaki.

Így kerültem Olaszországba.

ELVESZÍTENI MINDENT, ÉS MEGTALÁLNI AZ ÁLMUNKAT

Antonella: Százezrek, milliók élnek hozzá hasonlóan... Európa egy áradattal találta magát szemben, főként felkészületlenül, riadtan, megosztottan, zavart és politikai feszültséget okozva az országokon belül és az országok között... Ugyanakkor elindult az emberies megnyilvánulások özöne, mely otthont, odafigyelést, megosztást, konkrét segítséget nyújtott...

Ausztria is úti cél lett sokak számára, akik a háború elől menekülnek:

Maryam Hanna (donna in arabo): Jött a háború, és mindent tönkretett, minden álmunkat megsemmisített.

George Basmaji (in tedesco): Nem akartam harcolni, embereket ölni, ezért kellett eljőnnöm Szíriából.

Serli Alepoglian (in arabo): Amikor leállt a csónak motorja, nem volt remény a menekülésre.

Bedros Koshian (in arabo): Vittük a bőröndjeinket, mentünk a gyerekeinkkel. Azokban a napokban havazott, és a katonák a másik oldalon várakoztak.

Speaker (in italiano): Hónapok óta ezrek és ezrek kopogtatnak Közép-Kelet Európa kapuin, akik a háborús országokból menekülnek. Kiváltképp a közép és észak-európai országokat tűzték ki célul. Már egy ideje Ausztriát is. Bécsben Aydin, szír-ortodox püspök a Fokoláre Mozgalommal együttműködésben nagy odaadással próbál segíteni a menekülteken, akik elvesztettek mindenüket.

Dr. Emanuel Aydin (in tedesco): 30 férfit látunk vendégül a házukban. Mind együtt kaptak szállást két teremben, míg el nem készülnek a szobák. Jelenleg 6 családnak kell lakást keresni, a gyerekeiknek pedig iskolát és óvodát. Előfordul, hogy betegen érkeznek, és el kell őket kísérni a kórházba. Aztán vannak nyelvtanfolyamok... Éjjel-nappal el vagyunk foglalva.

Bedros Koshian (in arabo): Minden nap mentünk, hogy két-három házat is megnézzünk, de nem adták oda, mert menekültek vagyunk.

Ruba Boules (in arabo): Azt mondtuk: ki tudja, sikerül-e megtanulni ezt a nyelvet? De a német tanfolyam segítségével elkezdtek egyre jobban érteni.

Zaki Khazzoum (in arabo): Mindenkinek nehéz otthagyni a hazáját, a munkáját.

Erich Vorobil (in tedesco): Igyekszünk együtt megoldást találni a mindennapok problémáira, és segíteni őket, hogy integrálódni tudjanak Ausztriában. Például, gondját viselni egy kisgyereknek, akinek meg kell tanulnia németül vagy csak épp játékra van szüksége.

Maryam Hanna (in arabo): Ha Isten is akarja, azt szeretném, hogy munkát találjunk, és alkalmazkodni tudjunk ehhez az új élethez.

Zaki Khazzoum (in arabo): Eljöttünk ebbe az országba, ahol sok szép dolog van és igyekszünk beilleszkedni. De az eszünk mindig Szíriában jár. Az a legfontosabb, hogy vége legyen a háborúnak, mert akkor béke lesz mindenki számára.

JOELMA ÉS EGY MOZAIKLAP

Antonella: Az előző kollegamentón is hallottunk ezekhez hasonló történetekről. Joelma Dallasban feltette magában a kérdést, hogy ő mit csinálhatna konkrétan.

Joelma Regis (angolul): Nemrégiben nagyon nagy hatással volt rá a világon létező sok szenvedés; főként, ahogy azok tapasztalatát hallgattam, akik a Fokoláre Mozgalomból háborús országokban élnek. Feltettem magamban a kérdést, hogy én innen mit tehetek értük?

Művészetet tanulok az egyetemen. Az az ötletem támadt, hogy pénzgyűjtési akciót szervezek ezeknek az embereknek a megsegítésére. Kezdetben arra gondoltam, hogy eladom néhány alkotásomat. Aztán hívtam más művészeket is, hogy fogjanak össze velem, és ebből a célból csináljunk valamit. 12-en voltunk. Mindenki nagylelkűen felajánlotta a képességeit és az idejét.

A kiállításunknak ezt a címet adtuk: „A másik egy másik én – döntsük le a közömbösség falait”. Az egyik fő alkotás egy színes mozaiklapokból összeállított fal volt. Mindenkit arra hívtunk, hogy vigyen haza egy darabot emléke annak jeléül, hogy mindannyian kapcsolatban állunk egymással, és a mindennapi életünkben ledönthetjük a közömbösség falait; az ötletet mindenki elfogadta.

A kiállítás szervezése során sok nehézségbe ütköztünk. Egyszer nagyon fáradt voltam munka közben. A szíriaiak jutottak eszembe, és ezt a kis fájdalmat az övékkel egyesítettem. Új erőre kaptam a folytatáshoz. Tudtam, hogy minél több alkotást készítek, annál több pénzt gyűjtök majd nekik.

Gondolnom kellett a fogadásra is, és méltó módon szerettem volna előkészíteni. Az egyik évfolyamtársam szülei ételt és italt ajánlottak fel hozzám. Ezek az apró jelek bátorítást adtak a terv folytatásához.

Közel 4000 dollárt gyűjtöttünk össze, melyet teljes egészében a közel-keleti családok megsegítésére küldünk.

CSIPP-CSEPP – HÍD LATINA ÉS MAE SOT KÖZÖTT

Antonella: Vannak más menekültek a világon, akik csónakokon szelik át a tengert, és senki nem akarja befogadni őket. Mások, hegyeken, erdőkön keresztül menekülnek. Thaiföld északi részén is nagy menekülttáborok vannak, melyek tízezreket fogadnak be, főként a Karen népcsoporthoz tartozókat, akik Myanmarból érkeznek... Néhány évvel ezelőtt barátság és megosztás indult a Róma közelében, Latinában élő gyerekekkel... ők most itt vannak velünk a szüleikkel, a tanító nénijükkel. Üdvözöljük őket: köszönjük! Isten hozott benneteket! Sziasztok! (Taps) Hidat építettek a Thaiföldön tartózkodó, Karen népcsoporthoz tartozó gyerekekkel.

Ezekben a napokban indult el Bangkokból Thaiföld északi része felé két fokolarinó. Elmentek meglátogatni ezeket a Karen barátainkat, és elvitték az Olaszországból elindult legutóbbi konténer tartalmát. Íme, az üdvözlőtük, amit most küldtek, mert még úton vannak:

Luigi Butori: *Jó napot mindenkinek! Mae Sot-ba utazunk, ahogy látjátok, a kisbuszunk hátulja teli van ajándékokkal, és nagyon boldogok vagyunk. Az ő neve:*

Roberto Signor: *...Roberto*

Luigi: *Engem pedig Luigi Butorinak hívnak. Mindketten fokolarinik vagyunk. Most megyünk az Open our borders-ra Mae Sot-ba, 490 km-t utazunk. (környezet)*

Ez itt a Csipp-csepp iskola, mely a latinai projekttel született. A latinai gyerekek, a latinai barátaink indították el ezt a projektet, ezt a segítséget, mely eljut erre a kis településre.

Itt Thaiföld és Burma határán vagyunk. Ezek a gyerekek nem mehetnek be a menekülttáborokba. Azoknak a családoknak a gyerekei, akik a földeken dolgoznak, és a projektnek köszönhetően eljut a segítség ide, ebbe az iskolába. Itt nem volt semmi, és csodálatos, hogy a szeretet olyan ragyogó dolgokat teremt, melyek korábban nem léteztek. A gyerekek nagy része a Karen népcsoporthoz tartozik, az egyik üldözött népcsoporthoz, akik Myanmarból menekülnek Thaiföldre.

Ez itt néhány gyerek, akikhez eljut a segítség az olaszországi és a thaiföldi projekteken keresztül, összesen 200 gyerekhez. Ez csak egy kicsiny, de gyönyörű rész.

A segítségünk eljut: a Csipp-csepp iskolába, a Mae La-i menekülttáborba, egy kis faluba: Gasparba, aztán egy másik helyre, a mezőkön, aminek nincs is neve, és a Heavenly Home árvaházba. Összesen 200-250 gyerek részére. Sziasztok!

Antonella: *Ciao Luigi, ciao Roberto, köszönjük! (Taps)*

És nektek is köszönjük, gyerekek. A „Csipp-csepp” projektnek van egy facebook oldala, ha szeretnétek továbbra is hallani róluk...

TARTÓZTASSUK FEL A HÁBORÚT!

Antonella: Most újra kapcsoljuk Loppianót, és Pasquale Ferraraval találkozunk. Ő diplomata, a nemzetközi kapcsolatok szakértője, és a Sophia egyetemen tanít. Itt vagy, Pasquale? Ciao!

Pasquale Ferrara: Ciao, üdvözlök mindenkit!

Antonella: Pasquale, most felteszünk neked néhány kérdést. Szerinted melyek a legmélyebb okai a migránshelyzetnek, mely napjainkban a földünket érinti?

Pasquale: Az első, hogy el kell ismernünk, a migráns mozgás nem csak humanitárius probléma, hanem a nemzetközi politika strukturális problémája. A migránsok valamiképp az ajtónkig vezetik a történelmet, és nem csak a konfliktusokhoz kapcsolódó eseményekről szólnak, hanem a nagy egyenlőtlenségről, a klímaváltozásokról, a társadalmi polarizációról, mindenfajta összefüggésről. A migrációk a jéghegy csúcsát képezik, és nem elemezhetjük csupán egyetlen eszközzel, a humanitárius segéllyel. Aztán nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberi jogok egyetemes nyilatkozatának alapján az áll, hogy minden ember az egész földkerekség polgára, ami hozzátartozik a saját állampolgárságához, és alapvető jogot ad a létéhez, hogy méltóképpen élje az életét.

Antonella: Köszönjük! Hallottuk Ferenc pápa szavait az ENSZ-ben. Ő azt kérte a vezetőktől, hogy oldják meg az emberiséget romba döntő problémákat, kezdve a háborútól. Lehetséges ez a megoldás, vagy csak álom?

Pasquale Ferrara: Létezik egy út, amit Ferenc pápa is megemlített: a megbékélés útja. Ma a világ olyan szakadásban él, hogy új globális politikai projektekre van szüksége, sőt, egyetemes méretű projektekre. Láttuk a múltban, hogy orvosolhatatlannak tűnő konfliktusok megoldódtak, gondoljunk csak Németország és Franciaország kiegyezésére a második világháború után, vagy az utóbbi időben Kuba és az Egyesült Államok megbékélésére Ferenc pápa közbelépésének köszönhetően is, vagy még közelebb, napjainkban a kolumbiai kormány és a FARC béketárgyalásaira. Tehát, ez azt jelenti, hogy odaadón - türelemmel és szakértelemmel - bele kell vetni magunkat, és megoldódhatnak a konfliktusok. Az erőszak soha sem válasz.

Antonella: Sok történetet láttunk, és megértettük, hogy nem várhatjuk, hogy majd az országok vezetői vagy a nemzetközi vezetők tesznek valamit, bár mondtad, hogy már vannak jelek erre, de nekünk, a társadalom civil tagjainak is megvan a magunk felelőssége. Gondolod, hogy ezek a kezdeményezések hatékonyak lehetnek magasabb szinteken is?

Pasquale Ferrara: Természetesen. A kormányok már nem képesek követni a problémák komplexitását. Főként nem tudnak belépni a társadalmon belüli konfliktushelyzetekbe. Ezért a megbékéléshez, a társadalom helyreállításához szükség van az alulról jövő megközelítésre. Ehhez alapvető fontosságúak a kezdeményezések, de fontos, hogy ezek tudatosak legyenek. Nem csak az éppen felmerülő napi problémákat akarják megoldani, hanem olyan kontextusban folytatódnak, amiben tudjuk, melyek a szóban forgó nagy problémák, és melyek a krízisek igazi okai helyi és nemzetközi szinten egyaránt. Tehát, egyrésztől odaadás, felelősségvállalás, másrésztől nagy tudatosság, annak tudata, hogy fontos hozzájárulást nyújtunk.

Antonella: Köszönjük, Pasquale, köszönjük a megfontolásaidat, ezeket a fontos gondolatébresztőket. Ciao!

Most folytassuk a kollegamentónkat.

Antonella: Láttuk, hogy tragédiát jelent a menekülés, de ugyanúgy tragédia, ha egy meggyötört földön maradunk... Néhány család találkozott a damaszkuszi fokolárban, hogy elküldjék nekünk üdvözlőket, és elmondják, mit élnek... Hallgassuk meg közvetlenül őket:

Salem (férfi, arabul): Sziasztok! Salem vagyok, Mária Művéhez tartozom Szíriában. Szeretnék üdvözölni a családjukat, Mária Műve családját az egész világon, és elmondani, hogyan élünk az országunkban. Szíria mérhetetlen nagy fájdalmat él, különösen az utóbbi időben, amikor gyakoribb a bombázás, nagyobb a pusztítás és többen meghalnak.

Abboud (férfi, arabul): Sziasztok! Én Abboud vagyok, a feleségem Soha. Másfél évvel ezelőtt négyen még négyen éltünk otthon, nagyon szép volt a családjuk, elégedettek voltunk az életünkkel, és mindent elfogadtunk. De hirtelen ketten maradtunk, mert egy lövedék a házunkra esett, és elvesztettük a számunkra legkedvesebbet: a két gyermekünk, Antoun és Michael az Égbe költözött. Soha többé nem láttuk őket, még holtan sem. Az életünket fájdalom töltötte el. Sokan elvesztették a gyerekeiket, nem csak mi. Aztán megismertük a legszebb családot, mely velünk maradt a megpróbáltatásokban, az örömben és a fájdalomban. Mindenben a segítségünkre voltak. Ez a Fokoláre Mozgalom, Mária Műve családja. Ti több vagytok nekünk, mint a családjuk.

Soha (nő, arabul): Antoun és Michael volt számunkra a legkedvesebb az életben. De hirtelen gyerekek nélkül maradtam. Nagyon nehéz volt, azt kérdeztem: hol van Isten? Miért vitte el őket? Mit tettem, hogy ezt megérdemljem? Hálát adok Istennek, hogy adta ezt a gyermeket. Semmi sem cserélheti fel Antoun és Michaelt, de ez az új gyermek segített, hogy kilépjek önmagamból. Hálát adok Istennek, hogy küldött egy második családot: a Fokoláre Mozgalmat.

Suhair (nő, arabul): Suhair vagyok, Soha húga. Úgy éreztem, vége a világnak... Túl nehéz volt... De eszembe jutott, amikor Jézus a keresztet hordozta. Nagyon súlyos volt, de cirenei Simeon segített neki. Ezért Jézusra kevesebb súly nehezedett. A mi keresztünk is súlyosabb lett volna Mária Műve tagjai nélkül, agyonnyomott volna bennünket.

Vivian (nő arabul): Vivian vagyok. Nemrég ismertem meg a fokolárt. Minden nap megyek dolgozni a bombázások alatt. Nap mint nap emberek halnak meg a szemem előtt. Ez arra ösztönöz, hogy akkor is folytassuk, ha nem akarjuk, mert szeretjük az országunkat, szeretjük a lakónegyedünket. De amikor a gyerekeinkkel látjuk a bombázásokat, és a bombák között kell járnunk... Éreztem, hogy szeretném jobban megismerni a fokolárt, és felnyitottam Chiara egyik könyvét. Elmondja benne, hogy az óvóhelyen felnyitották az evangéliumot, és felfedezték, hogy a Szeretetet kell adniuk. Megtanultam tőle, hogy én is felnyissam az evangéliumot minden nap, hogy megtudjam, mit kell csinálnom, mit kell élnem. Itt élve, a halál légkörében, ahol elbúcsúznak gyerektől vagy időstől, akiket eltalált a puskagolyó vagy a bomba, minden nap érzem Isten hívását, hogy a szeretetet éljem, és növekedjek benne. Kérlek benneteket, még többet imádkozzunk a szíriai békéért.

Chafic (férfi, arabul): Én soha nem akartam elmenni innen, de az utóbbi két hónapban elkezdtem rajta gondolkodni. Hallom a 4 és fél éves kisfiamat, aki azt kérdezi, hogy ott fogunk-e élni, ahol lövöldöznek, és az emberek meghalnak, a 2 és fél éves kislányom pedig fél a

robbanásoktól és ha zajt hall sír, és befogja a fülét... Nem szabadna, hogy félelemben éljünk. Nem szeretném itt hagyni az országot, ahol születtem és éltem. Az országom földje szent. Nekivágni, menekülni a tengeren, ki tudja, hogy lesz, esetleg odaveszünk... De minden nap szembesülök a halállal, a barátaim meghalnak, az egyik meghalt, a másikat megölte egy bomba.... Ez mind arra ösztönzött, hogy elutazzak és lehetővé tegyem a gyerekeim számára, hogy bombázások, halottak nélkül éljenek, és az életet lássák, a jobb életet. Ez sarkall arra, hogy elinduljak.

Nadine (nő, arabul): Nadin vagyok, egy szíriai gen. Most Damaszkuszban élek. Ahogy hallottuk a nagy fájdalmakban vagy a mindennapokban megélt egyszerű tapasztalatokat, megtanultam, hogyan éljek és minden napot Istenre bízok, ugyanakkor elfogadom a halált. Chiara azt mondta, hogy ha meghaltak volna a háború alatt, azt szerették volna a sírjukra írni: „Hittünk a szeretetben”. Ez arra buzdít engem és mindnyájunkat, hogy folytassuk. Érzem, hogy valóban segíthetünk másoknak abban, hogy hogyan próbáljunk meg élni, dacolva a halállal, az életért küzdeni, és továbbra is szép pillanatokat éljünk együtt a szeretet légkörének köszönhetően, ami ebben a nagy családban létezik.

Mind: Köszönjük!

Antonella: Mi köszönjük nektek. Valóban, legyetek benne biztosak, hogy veletek vagyunk. Sőt, reméljük, hogy figyelemmel tudjátok kísérni a kollegamentót, hogy van áramotok, ami ezt lehetővé teszi.

BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORANNAL

Antonella: Most pedig megkérném Emmaust és Jézust, hogy jöjjenek fel a színpadra. Emmaus, nagyon mély tanúságtételt hallottunk most.

Emmaus: Nagyon mély volt. Szinte az az érzésem, hogy meg sem tudok szólalni a hallott szavak után, mert tényleg úgy látom, hogy egyrészt be kell fogadnunk ezeket a fájdalmakat, ezt a szenvedést, másrésztől dicsőítenünk kell Istent ezért a reményért, ami mindenk ellenére feltör ebből a szenvedésből. Mert halljuk, hogy mit élnek, ugyanakkor azt is mondják: „de érezzük, hogy növekednünk kell a szeretetben”. Vagy egy másik azt mondta: „Kész vagyok, hogy szembenézzek a halállal, de az életért, élni szeretnék”. Tehát ez nagyon mély tanúságtétel számunkra is, ezért dicsőítenünk kell Istent, és köszönetet mondani nekik. Azt mondják, hogy a földük szent. De még szentebb lesz, mert ott vannak ők, akik ezt a tapasztalatot élik. Érzem, hogy az a föld az elhagyott Jézus szentélye, ezt mondanám. Ott, az a föld, de mindenütt, ahol szenvedés van. Nem ez az egyedüli, láttuk, a föld több pontján, aztán van, amit nem is ismerünk, amiről nincs tudomásunk, de tényleg úgy látom, az egész földről feltör az elhagyott Jézus kiáltása: „Miért?” Tehát, úgy érzem, az egész föld egyre inkább szentéllé válik, szentéllé, ahová megyünk, hogy találkozzunk valakivel, és ott felismerjük a természetfölötti jelenlétét, mely felülmúlja az emberi erőket, és létezik, megváltoztathatja a dolgokat. Jézus az, aki az életét adta értünk, és Ő továbbra is életté alakíthat mindent, ami látszólag halál, szenvedés.

Tehát, köszönet nekik, és a mi részünk... mert mi is feltesszük a kérdést, hogy mit kell tennünk. Talán nem tudunk sokat tenni, de legalább arról szeretnénk biztosítani őket, hogy valóban velük vagyunk, az ő szenvedésük a miénk, minden kétségük a miénk, amikor nem tudják, mitévők legyenek, mi sem tudjuk. Ezeket együtt éljük velük. Főként erről van szó.

Antonella: Igen, nagyszerű, Emmaus, köszönjük.

Tudjuk, az előbb említettük is, hogy együtt töltöttetek 15 napot az egész világról érkezett zónafelelősökkel. El tudjuk képzelni, hogy sok mindenről szó esett, igaz? Végignéztétek a Mű életét, próbáltatok megérteni, hogyan néztek szembe ennek a változó világnak a kihívásaival. Valószínűleg azt is megkérdeztétek magatoktól, hogy a Mozgalom hogyan adhatja részét ebben a helyzetben. Jézus, milyen új távlatok nyíltak?

Jézus: Különösen két gondolatot szeretnék mondani annak folytatásaként, amit Pasquale Ferrara professzor mondott. Először is az elmúlt 15 nap alatt nagy-nagy étellel találkoztunk minden területen, az egész Műben, az egész Fokoláre Mozgalomban az egész világon, nagy étellel minden hivatás részéről, a felnőttek, a fiatalok, a gyerekek részéről egyaránt. Másrészt azt láttuk, hogy ez az élet, ez a nagy odaadás nem mindig van megfelelő arányban a kihatással, hogy ez az odaadás milyen hatást válthatna ki a társadalmi életre, a struktúrára, a közvéleményre. Azt hiszem, az a távlat kezd kiemelkedni, hogy egy fordulatra, egy ugrásra van szükség a részünkről, annak a felhívásnak megfelelően, amit Emmaus mondott néhány héttel ezelőtt. Szerintem ez fordulatot jelentene a nagyobb kihatás szintjén, mely befolyást gyakorol a struktúrára is. Tehát intenzívebbé kell tennünk az együttműködést, elsősorban a Művön belül, de másokkal is, mert ezt a fordulatot valószínűleg nem tehetjük meg egyedül, mint Mű. Aztán a másik dolog, a helyi közösségek szerepe. Mert sokat beszéltünk a helyi közösségekről. Ezek nem egy plusz struktúrát jelentenek a Mozgalomban, hanem élő, dinamikus valóságot. A helyi közösség azt jelenti, hogy egész Mária Műve, az egész Fokoláre Mozgalom jelen van az adott területen, ott él, cselekszik, gondolkodik... Én személy szerint azt mondtam, hogy ezeket a helyi közösségeket úgy látom, mint azt a helyet, ahol a társadalom kritikus tudata fejeződik és bontakozik ki, ez a sajátosan ránk jellemző kritikus tudat, ami az egység megvilágításából fakad. Azt szeretnénk, hogy a helyi közösségeink ilyenek legyenek. Amikor Chiara megalapította a Gen Mozgalmat, azt mondta: itt van a diáklázadás, de mi evangéliumi forradalmat szeretnénk. Ma is ezzel a sok negatívummal szemben léteznek ezek az „ellen erők” a kezünkben. A napokban is mondtam, hogy mi is „ellen erő” vagyunk, mi is az vagyunk, de az egység szemszögéből. Mi is hordozzuk ezt az új erőt. Azt hiszem, a napokban ez az új távlat emelkedik ki.

Antonella: Nagyszerű! Kitarja a horizontokat. Köszönjük.

Emmaus, te, ezekben a napokban azt javasoltad az idei évre, hogy mélyüljünk el az egység élésében. Most, ebben a pillanatban az egész világon hallgatnak bennünket a Mozgalom közösségei. Mi van a szívedben, mit mondanál az egység népének, aki hallgat most bennünket?

Emmaus: Azt hiszem, ugyanazon az irányvonalon gondolkodunk. Ha radikálisan éljük a karizmánkat, mely az egység szóban foglalható össze, mert az egység nem csak a lelkiségünk egyik pontja, hanem ebben áll a teljes karizma...

Ha valóban mindenki, aki megismerte ezt a karizmát, mindenki, akit valamiképp megérintett, biztos, hogy azok, akik ebben a pillanatban hallgatnak bennünket, de sokan mások is, akik nem hallgatnak, de ha ezek az emberek most mind elhatározzák, hogy megélik, ha együtt elhatározzuk - én elsőként - hogy ezt szeretnénk élni, és nem mást... ha ezek a dolgok, melyeknek tanúi vagyunk, azt mutatják, hogy minden borzalom, ami történik, az egység hiánya miatt történik... és nekünk megvan rá a gyógymódunk, az egység. Mi élhetjük az egységet, építhetjük az egységet, tanúságot tehetünk róla, mert megvan hozzá a kegyelmünk, mert az egység karizmáját kaptuk meg hozzá. Az idei év ebben az értelemben rendkívüli, az idén meglesz hozzá a sajátos kegyelmünk. Ez a párbeszédben valósul meg, a bárkivel, minden emberrel folytatott dialógusban.

Ha belegondolunk, hogy mindenki, tőlem elkezdve egészen az utolsóig, aki most hallgat bennünket, egészen azokig, akikhez ez az üzenet esetleg holnap jut el, mondjuk egy barátón keresztül, aki továbbítja nekik... de ha mindannyian ebbe a látásmódba helyezkedünk, és azt mondjuk: „bárkivel találkozom, az a testvérem”, „akivel találkozom, legyen az barát, ellenség, a saját vallásomból való, vagy más vallásból, azzal az egység hídját kell felépítenem”... ha mindannyian megtesszük, gondolom, nagy lehetőség lesz ez arra, hogy valamit megváltoztassunk. Ebben én elsőként elkötelezem magam, de gondolom, mindannyian ugyanígy, azt hiszem, együtt felvállaljuk. És azzal, hogy kimondjuk egymásnak, hogy kölcsönösen megegyezünk, már meg is tettük, elhatároztuk magunkat.

Antonella: Igen, Emmaus, megtesszük, benne vagyunk. (Taps) Köszönjük!

ADJUK AZ ÉLETÜNKET A NÉPÜNKÉRT

Antonella: Ez a radikalitás, amire te is hívtál bennünket, a 70-es éveket idézi fel bennem, amikor Chiara egy mottót vetett fel, ami nem csak egy egyszerű, üres mottó volt: „Adjuk az életünket a népünkért”... nekünk, geneknek mondta ezt azokban az években. Ennek, amit Chiara akkor ránk bízott, volt egy gyökere: Tito Banchong atya, egy fiatal laoszi szerzetes, aki akkoriban Rómában tanult. Aztán elhatározta, hogy visszamegy hazájába annak ellenére, hogy tudta, hogy az életét kockáztatja, de a népe iránti szeretetből tette. És valóban, egy idő után, mivel semmi hír nem érkezett róla, azt hitték, meghalt. De nagyon is él! Roberto Catalano meginterjúvolta:

(Felirat: Rocca di Papa, 1977. május 15.)

Chiara Lubich (a gen iskolán): „Tehát, a jelszó: Genek, azzal kell hazaindulnotok, hogy az életeteket adjátok a népetekért”.

Roberto Catalano: Tito atya, ön híres a Fokoláre Mozgalomban. Ismerik önt, mert a 70-es években fontos találkozása volt Chiarával, akinek elmondta, hogy szeretne visszamenni Laoszba, amikor országa nehéz történelmi időszakon ment keresztül.

Padre Tito Banchong: Abban az időszakban, amikor befejeztem a teológiai tanulmányaimat, Laosz felszabadult, és kommunista kézre került. Akkor határoztam el, hogy visszamegyek, amikor megtudtam, hogy minden misszionáriust elűzték onnan. Azt mondtam magamban: „Ott maradtak a keresztények. Ki vezeti, ki bátorítja őket? Nincs senki”. Beszéltem Chiara-val, gondoltam, ő tud nekem tanácsot adni. Amikor elmentem hozzá, megkérdezte: „Miért mész vissza Laoszba?” Ott vannak a kommunisták, semmit nem tudsz tenni!” „A népemért kell visszamennem, mert egy pap se maradt ott. Ha meg kell halnom, értük halok meg!” Ezért Chiara azt mondta: „Menj nyugodtan! Mindig veled leszek. Bárhol is leszel, én mindig veled leszek! Bízz az Úrban”. Ezért mentem vissza Laoszba. Másfél év múlva elfogtak az utcán, nem tudom, miért. Mindenféle ok nélkül lecsuktak négy évre. De tudom, hogy Isten miért küldött oda. Ahogy korábban említettem, Chiara azt mondta: „Isten odahelyez téged, ahol fájdalom van”. De hát, ilyen hamar... de azért örültem neki. Mert Chiara szavai beteljesedtek.

Roberto: Aztán eljárást indítottak ellened, vagy kiengedtek?

P. Tito: Semmi eljárás, semmi. Szabadon engedtek. Ahogy kiengedtek, mehettem, hogy megkeressem a keresztényeket a Siam Quan tartományban, és megtaláltam őket. Sokan több mint 30 éven keresztül éltek ott pap nélkül.

Roberto Catalano: Aztán még egyszer elfogtak...

P. Tito: Igen. Megint az utcán fogtak el.

A börtönben sok rab azt mondta: „Ki vagy te? Miért nem vagy soha szomorú? Kevés ételt kapsz és abból is adsz azoknak, akiknek nincs... Soha nem vagy szomorú. Neked nincsenek rokonaid? Miért nem jönnek el meglátogatni?” „Mert messze laknak, nagyon messze...”

Roberto Catalano: Milyen volt a kapcsolatod a börtönőrökkel a fogság alatt?

P. Tito: Elmondhatom, hogy a rosszak mind megtértek és jók lettek.

Az érkezésem előtt a vezetők is mind nagyon kemények voltak, aztán lassan-lassan engedtek, jobbak lettek. Ketten közülük most is a barátaim. Még élnek! A szeretettel meg lehet törni a gyűlölet kötelékeit.

Antonella: „A szeretettel meg lehet törni a gyűlölet kötelékeit”. Köszönjük, Tito atya!

CHIARA LUBICH: MERJÜNK EGY ÚJ KORSZAKOT ALKOTNI. A KÖLCSÖNÖS SZERETET A NÉPEK KÖZÖTT

Antonella: A kollegamentónk végéhez közeledünk. Sok történetet láttunk, sok tanúságtételt hallottunk. Ez mind Chiara egyik írását idézi fel bennünk, ami felér egy rendkívül időszerű és hihetetlen próféciával bíró kiáltvánnyal.

Az 1959-es Máriapoli alatt írta, az utolsón, amit Primiero völgyében tartottak, de akkor már nemzetközi volt, mert több országból is részt vettek.

Most felolvassunk belőle néhány részletet.

Antonella: (részleteket olvas) az 1959-es Máriapoli kiáltványából

„Ha egy napon az emberek, nem egyénileg, hanem mint népek, [...] fel tudják majd áldozni önmagukat, és a hazájukról alkotott elgondolásukat, [...] és ezt az államok közötti kölcsönös szeretettől vezérelve teszik, amelyet Isten ugyanúgy kér, mint ahogy kéri a kölcsönös szeretetet a testvérek között, az a nap kezdete lesz egy új korszaknak. Mert azon a napon [...] Jézus ott él majd és jelen lesz a népek között [...].

Itt van az idő [...], amikor minden népnek túl kell lépnie saját határain és távolabbra kell tekintenie; eljött a pillanat, hogy úgy szeressük a másik országát, mint a sajátunkat, és így tisztább legyen a látásunk. Ahhoz, hogy keresztények legyünk, nem elég lemondani önmagunkról. A mai idők többen kérnek Krisztus követőitől: keresztény társadalmi tudatot [...]

[...] reméljük, az Úr megkönyörül ezen a szakadásban élő és eltévelyedett világon, a saját csigaházukba zárkozó népeken, akik behatárolt és nem kielégítő, bár számukra egyedülálló szépségüket szemlélik, foggal-körömmel ragaszkodnak kincseikhez – azokhoz a javakhoz is, melyekre más népeknek lenne szükségük ott, ahol az emberek éhen halnak -, és ledönti a korlátokat, szüntelen mozgásba hozza az országok között a szeretetet, a lelki és anyagi javak özönét.

Reméljük, az Úr új rendet hoz létre a világban. Egyedül Ő tudja az emberiséget egyetlen családdá alakítani, és a népek közötti különbséget ápolni, hogy minden nép többiek szolgálatába állított gazdagságának ragyogása az élet fényét tükrözze vissza, ami megszépíti, és az örök Haza elővételezésévé teszi a földi hazát”.

„SIGN UP FOR PEACE” – BEFEJEZÉS

Antonella: Ezt mondta Chiara 56 évvel ezelőtt.

Most valóban a kollegamentó végére értünk. Megkérjük a geneket, hogy jöjjenek ide, mert ezzel a fordulattal kell elindulnunk, amiről beszéltünk, ebben az új távlatban, amit Emmaus és Jézus is mondott. És a genek szeretnének valamit javasolni mindannyiunknak.

João: Mielőtt befejeznénk, szeretnénk megkérni benneteket, hogy írjátok alá a felhívást a békéért és a népek egységéért. Ez a kezdeményezés elindult az egész világon. A felhívás neve: *Sign up for peace (aláírás a békéért)*, és megtalálhatjátok a képernyőn kivetített címen.

<https://www.change.org/p/sign-up-for-a-global-petition-for-peace-now>

Antonella: Megkérünk benneteket, hogy ezt és minden más kezdeményezést, ami már megvalósulóban van, vagy majd a jövőben elindul világszerte, írjátok meg a következő e-mail címre: newhumanity@focolare.org.

Nagyon sok üzenet érkezett. Elolvasok egyet. A banguí fokolarinák írják: „Veletek vagyunk mindnyájan. Látunk benneteket, bár az összeköttetés nem engedi, hogy mindent jól tudjunk figyelemmel kíséreni. Köszönjük a szép híreket. Ma délelőtt nálunk is feszült a helyzet, lövöldözés több lakótelepen, halottak, menekültek. Mindent felajánlunk értetek, a kollegamentóért és a világ békéjéért. Sziasztok!”

Mi is veletek vagyunk, köszönjük.

A következő kollegamentónk időpontja december 5-e, déli 12 óra.